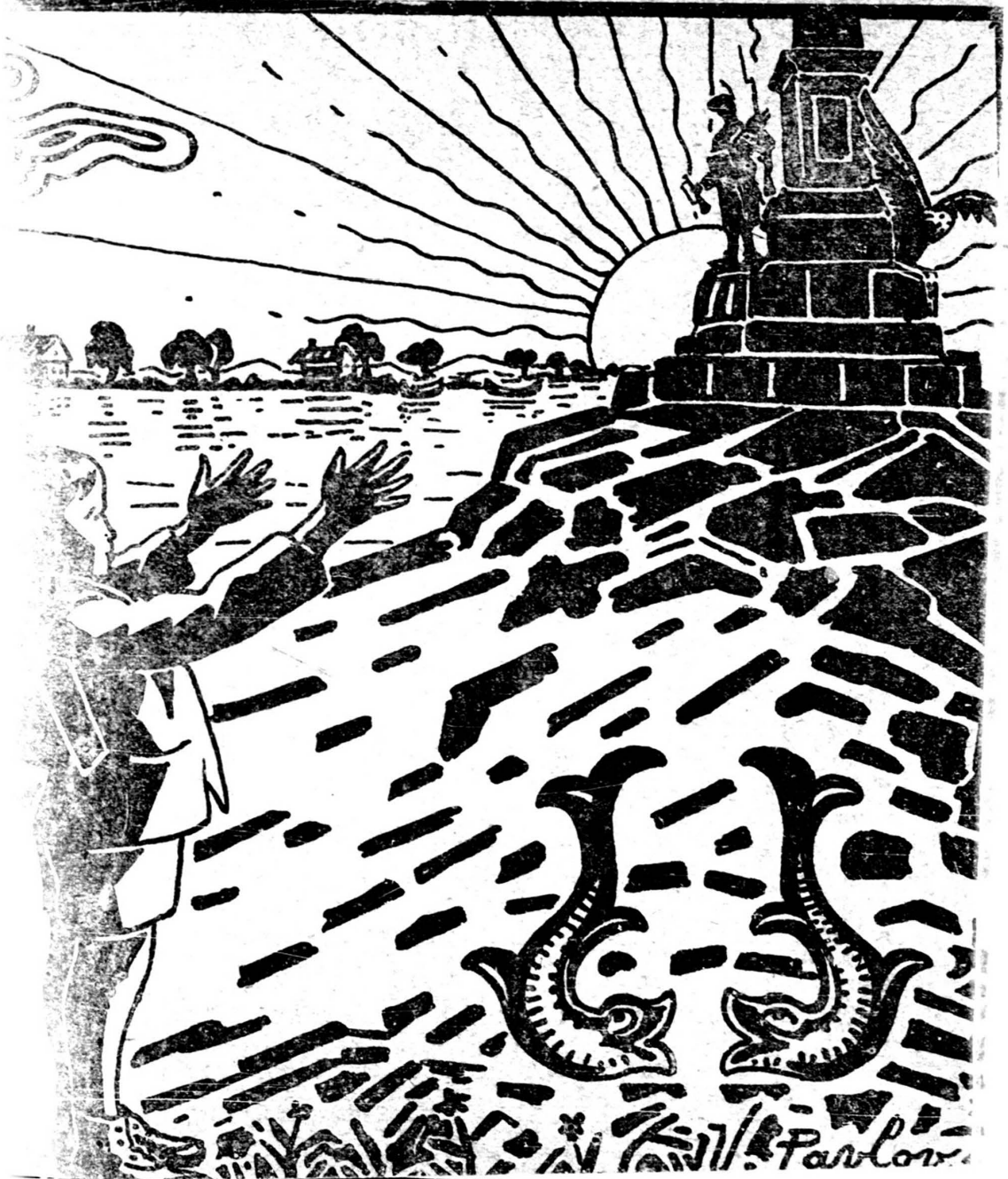

REVISTA Copilului Dobrogean

REVISTA COPILULUI DOBROGEAN

apare lunar sub auspiciile asociației învățătorilor,
secția Tucea și sub conducerea următorului comitet :

D. DOGARU-învățător

Ing. A. POPESCU-profesor

Pictor V. PAVLOV-profesor

IORD. PETRACHE-învățător

REDACTIA :
CONST. PETRACHE
revizor școlar

AD-ȚIA
N. DAMIENESCU
înv. Str. Mahmudiei 45

Abonamentul anual 40 lei

Abonamentul de sărbătoare 80 lei

SUMARUL :

28 Februarie 1875

Acum încep Minunatele călătorii ale lui

Motcu cel șchiop

Meidanchioi

Învățatul și Barcagiul

O întâmplare din viața mea

Casa Noastră

Cum s'a întemeiat satul nostru

O plimbare cu barca pe Dunăre

Primăvara

Martie

Revistei Cop. Dobr.

Să învățăm jucându-ne

Haz și Glumă

Fragmente de scrisori

Poșta Redacției

„Copilul Dobrogean”

Ionică Gâtscurt

D. I. Dogaru

Nenea Nicu

Jărpălău Gherghina

Pavel P. D-tru

Mitan C.

Buza Sylvia

Boniug Emil

Dumitrescu Aurora

Lazarovici Căla

Panait Cerna

Focșa Mircea

* *

* *

* *

* *

Clișeele executate de D-na Tira Macrea-Graur

28 FEBRUARIE 1875

S'au împlinit acum câte-va zile 150 de ani, din ziua când eroii Horia, Cloșca și Crișan au fost osândiți la moarte, pentru îndrăzneala de a se răscula împotriva Ungurilor. Nicola Ursu, poreclit Horia pentru cânticele (horele) lui frumoase, fusese în două rânduri la împăratul Austrei, sub stăpânirea caruia se găsea Ungaria și se plânse de toate nedreptățile chinuitoare pe care le îndurau Românii dela Unguri.

Horia era un bătrân înalt, frumos la chip și hotărât la fapte, iar împăratul Austrei, Iosif al II-lea, era bun și drept. Venind înapoi dela Viena, Horia strânse în jurul său toate satele și grâi astfel către lumea adunată:

„Știți voi, ce vorbă a grăit către mine împăratul ?

Mi-o zis: Ascultă la mine măi frate !

Un câine, că-i câine, de-oi sta și l-oi bate

Și ziua și noapte, în loc să-i dai pâine,

Te mușcă și fuge c'atâta'i rămâne.

Dar omul ce-asudă cu ghiarele 'n tină,

De rabdă'asuprirea e *singur de vină*.

Incurajați de cuvintele împăratului, sufletele Românilor se înfierbântară de gândul dreptății și al răzbunării. *S'a pornit revoluția :*

Ungurii, îngroziți de furia românilor au promis, cu crucea în mână, că nu vor mai fi atât de cruzi și că le vor respecta toate drepturile.

Nu s'au ținut de cuvânt însă. Imediat ce s'a potolit răscoala, au pus mâna pe cei trei conducători în frunte cu Horia și i-au condamnat la cea mai crudă pedeapsă: *Să fie omorâți cu roata.*

S'au sfârșit în felul acesta, trei eroi, a căror amintire o păstrăm ca pe o pildă de mare jertfă închinată neamului românesc. Prin ei ne-am ridicat—să nu-i uităm !

„COPILUL DOBROGEAN”

ACUM INCEP MINUNATELE CĂLĂTORII ALE LUI IONICĂ GÂT-SCURT

de D. I. DOGARU

Constanța este unul în frumoasele orașe ale țării noastre, așezat pe malul Mării Negre. La țarmul mării se o-presc vapoarele venite din toate colțurile iumii, să descarce mărfuri din țări străine și să încarce, pentru a răspândi pretutendeni,

bogățiile nemăsurate ale României. Un furnicar de lume aleargă de colo până colo; vapoarele fluieră pe diferite tonuri și un murmur surd străbate până la 3-4 km. Împrejur Constanța este cel mai de seamă port al țării, poarta prin care poți intra pe calea mării, în vârtejul adevărat al lumii. Vapoarele stau prigonite cu sârme groase, de stâlpii de fer depe cheiu, încărcate, gata de plecare.

Comandanții și ofițerii de pe vapoare obsearvă cu griță, ca totul să fie în regulă, în momentul plecării. Hărțile, cari arată drumurile pe mare, sunt așezate la locul lor, instrumentele ajutătoare sunt controlate, dacă nu cumva s'au deranjat. Au mare nevoie corăbierii de aceste instrumente și mai ales de cutioara aceea minunată care, cu acul ei jucăuș, arată în ori și ce vreme, Nordul și Sudul. Voi o știți cu toții cum se cheamă!? E nevoie de o neadormită atenție din partea acestor, corăbieri, căci dacă nu ar sta continu cu ochii atinți asupra ăcelor magnetice, care pe neabagate de seamă sunt atrase de o putere necunoscută, spre răsărit, vapoarele ar fi abătute din drumul lor și atrase, fără veste, în vârtejul unei grozave primejdii, isbite de pereții unei insule necunoscute, care n'are loc pe nicio hartă a continentului european.

Abonați-vă, pe clase la R. C. D.

Neprevăzătorii marinari, cari nu au ținut seamă de acest lucru, au fost martorii unor adevărate tragedii maritime: corăbiile le-au fost sfărâmate în bucăți, iar trupurile lor scufundate în adâncul fără fund al apei. Deacea corăbierii din Marea Neagră numesc locul acesta, „*Insula Fermecată*,” sau „*Cimitirul Necunoscut*“.

Insula Fermecată! Inchișu-ți-vă, copii, un dinte stâncos, plin de colțuri ascuțite, brăzdat de prăpăstii ucigătoare, ridicat din adâncul întunecat al apei. Vârful ei fumegă zi și noapte un abur otrăvitor ce o înconjoară ca o ceață grea de nepătruns. Omului pământean îi este cu neputință să străbată această ceață ucigătoare.

Deacea toți acei care au fost atrași de puterea fermecătoare a acestei insule, fie c'au perit scufundați în valurile clocotitoare, fie c'au fost otrăviți de miasmele ce ies neconținut din măruntaele cazanului nestins.

Insula Fermecată se află locuită de oameni care seamănă la chip și la trup cu noi, dar cari cu toată vârsta lor, ce atinge câteodată și 300 de ani, nu ajung să crească mai înalți de o jumătate de metru. Aici e țara piticiilor, despre care ați auzit vorbindu-se adesea în basmele spuse la gura sobei, de bunicii și bunicele voastre.

Piticii au fost cândva copii ca voi, dar neascultând pe părinții lor și supărând pe bunul D-zeu, Cel prea înalt i-a pedepsit să nu mai crească la trup și să nu mai vețiască în mijlocul oamenilor. Atunci Scaraoțchi, Tartorul dracilor, i-a angajat să-i păzească comorile ce le avea ascunse în Insula Fermecată.

Iar ca nici când un om pământean să poată călca pe meleagurile Insulei, Diavolu! a blestemat-o ca orice corabie se va apropia, să fie sfărâmată în țândări și că aburul ce iese din cazanul iadului, s'o înconjoare cu o pătură de ceață otrăvitoare.

Sub blestemul acesta neîndurat, multe corăbii au fost înghițite de mare și multe trupuri nevinovate au fost înmormântate în cimitirul necunoscut.

Sufletele celor înecați au rămas în puterea Diavolului, care le trimite în lume să ispitească pe oameni, până când se va întâmpla ca lanțul necunoscut al blestemului

să fie rupt pentru totdeauna.

În palatul de cristal din Insula Fermecată trăește Piticul Piticilor cu o șchioapă de palmă mai răsărit la trup ca ceilalți pitici. Piticul Piticilor e tare bătrân, că nici el nu-și mai aduce aminte însemnarea anilor săi. El are pe Luminița-Răsăritului, fiica sa, o zână de o frumusețe răpitoare.

Piticii cred că dacă se va sui când-va pe insula fermecată un om curat la la trup și la suflet, blestemul Diavolului va cădea și chiar bunul Dumnezeu va erta pe cei vinovați.

Luminița-Răsăritului va fi soția încântătoare a celui îndăzneț viteaz, împreună cu toate comorile aflate în haznalele insulei.

Piticul Piticilor împreună cu supușii săi se vor preschimba în oameni păpânteni, iar insula va deveni înfloritoare, plină de verdeață îmbietoare, cu fântâni și isvoare cristaline, cu grădini minunate, unde vor cânta zi și noapte cele mai alese păsări de pe pământ.

II

De două zile Marea incremenise nemișcată ca fața unei oglinzi fermecate.

Ploaia de raze ce revărsa soarele din înaltul albastru al cerului de vară, se răspândea ca o puzderie de scilpiri argintii. Cât puteai lua cu ochiul în jur, o lumină orbitoare jucăușe, îți obosea vederea până la orizont, unde se pare că torțile cerului se sprijinesc pe fața neclintită a mării. Noaptele erau tăcute. Cerul se presăra decuseară cu mii de stele ce-și tremurau licărirea până în adâncuri. Rar de tot tipătul sperios al unei păsări rătăcită în nemărginita liniște, făcea să se năfoare o clipă unda adormită sub vrajă.

Insula Șerpilor se ascundea la orizont. Mânunchiu! de raze luminoase răspândite de farul din insulă, slăbeau, pe măsură ce călătorii noștri mergeau către răsărit.

Sisi înviorat, plin de încredere înota neîncetat.

Ionică-Gâtscurt mai păstra în colțul gurei zâmbetul cu care se despărțise de paznicul farului din insula Șerpilor.

— „Și chiar o luați de bună, când spuneți că vreți să pătrundeți în Insula Fermecată? îi întrebă neîncrezător paznicul, care îi petrecuse disdedimineață până la treptele de piatră scaldate de unda mării.

— Chiar așa e precum nu-ți vine să crezi! De vom isbuti vom trece iar pe la d-ta și atunci te vei încredința.

— Să vă ajute Cel de sus, dragii mei...

În seara zilei a treia către asfințitul soarelui, Ionică și Sisi începură a zări fumul gros de culoarea ceței, care impresoară Insula Fermecată.

— Iată Insula Fermecată, strigă plin de bucurie Sisi.

Ionică Gâtscurt nemaiputându-se stăpâni începu a bate din palme.

Nouri cețoși gălgâiau în jurul dintelui de peatră, cum se frământă negura toamna, pe crestele munților. Sisi se opri.

— De ce nu mergi înainte?, întrebă Ionică.

— Nu se poate. Nimeni nu poate străbate această ceață ucigătoare, fără să-și peardă viața.

— Dar ce-i de făcut atunci?

— De, eu știu ce să facem? vorbi Sisi clipind și-ret din ochi, fără să-l zărească Ionică. Cu nici un chip nu ne putem avânta fără să ne punem viața în primejdie.

— Atunci degeaba ne-a fost truda noastră, vorbi plin de necaz Ionică. Să ne întoarcem înapoi?!

— Ba nici decum! Am eu leac de cojocul lor, zâmbi Sisi amenițător, spre piticii din insulă.

— Străbunicii mei mi-au lăsat moștenire un farmec pe care nu l-am întrebuițat până azi. Te voi preface pe tine într-o pană pe care o voi așeza lângă una din penele mele, dela aripa stângă. Eu mă voi scufunda în adâncuri până ce voi da de canalul de sub insulă, care o leagă cu iadul. Nici nu-și vor crede ochiilor când se vor trezi cu noi. Piticii știu că această putere o are cineva din neamul meu, dar nu știu ziua hotărâtă și dacă cel ce are această putere s'a născut cumva.

— N'apucă Sisi să isprăvească aceste cuvinte, că Ionică Gât-scurt se prefăcu într-o pană de găscă, pe care Sisi cel năsdrașan o puse la un loc cu celelalte pene din aripa stângă, de n'ar fi putut-o cunoaște nimeni.

Sisi ocoli de două ori insula pentru a da de locul potrivit unde se află gura canalului.

Apoi într-o clipă se scufundă în apă, grăbind spre fundul mării. În drum Sisi se întâlnește cu fel de fel de pești necunoscuți, unii numai cu un ochiu, alții cari aruncă raze luminoase din trupul lor, cu fel de fel de raci de mare, unii mai curioși decât alții, în fine cu o iume de

viețuitoare cu totul aparte, de aceea de unde venia el. Pe fundul mării, scoici producătoare de petre scumpe licăreau ca stelele noaptea pe cer.

Ajunse. Intrarea era astupată cu 12 porți grele de aramă, pe cari cele mai grele tunuri din zilele noastre, nu le-ar fi putut sparge.

Sisi ciocăni de trei ori cu ciocul în poarta de aramă. Un sunet ca de clopot străbătu încăperile subterane ale insulei. O liniște de mormânt domni o clipă, apoi se auzi scrâșnetul unei chei într'o broască ruginită. Sisi se afla în fața unui pitic cu o barbă lungă până la pământ, ținând în mână un lanț plin cu chei.

Piticul nu-i vorbi. Sisi îl urmă, în vreme ce ușile de aramă scârțâind în balamalele neunse, se închideau în urma lor.

O tăcere grea apăsă pe lespezile de marmură neagră. Tipenii de ființă nu se zărea nicăeri.

Când își dădu seama, Sisi se afla în Palatul de Cristal, în sala cea mare, unde sta pe tronu-i de aur împodobit cu pietre scumpe, Piticul Piticilor.

Motcu cel șchiop

În casa familiei Munteanu era mare zarvă. Mitică și Norica copiii soților Munteanu, erau nerăbdători să plece la debarcader (locul unde opresc vapoarele), căci așteptau pe unchiul Nicu, fratele d-nei Munteanu, care venea tocmai din Bucovina.

— Mămico, gatește-te mai repede! Uite ceasul e 12 și un sfert! Acum vine vaporul și noi suntem încă acasă!

— Iată sunt gata! Dar unde-i tata?

— Tăticul s'a dus înainte, să aranjeze primirea bagajului și înscrierea lui la vamă.

— Ei, haide să plecăm!

Doamna Munteanu, însoțită la dreapta de Mitică și la stânga de Norica, porniră spre debarcader, pe cheiul Dunării.

Fluviul acesta măreț își duce de vale spre Sulina, apele amețitoare, martore mute a unor priveliști nespuse de frumoase.

— Mămicc, iată și vaporul „România Mare”, să ne grăbim! Acum e aici!

— Dar..., după ce-l cunoști Mitică? Întreabă sfioasă Norica.

— După forma lui lată și mai ales după cele 2 coșuri prin care aruncă nori de fum! Raspunse mândru de știința lui, Mitică.

— Este timp! Nu vă grăbiți copii! Spuse d-na Munteanu cu ochii spre vapor, măsurând par'că locul până la debarcaper.

Când ajunsese în dreptul palatului „Capitaniei Portului și Vămii”, iată că d-l Munteanu le eși înainte însoțindu-i până la agenție.

Vaporul trecu, legănându-se ca o rață uriașă par'că, prin fața privitorilor de pe cheiu, spre cotul dinspre grădina publică, de unde se întoarse apoi spre locul de oprire. Un fluierat scurt și câteva vorbe scurte, un fel de comenzi și vaporul oftând ușurat se opri lângă ponton.

— Unchiul Nicu! Unchiul Nicu! Uite-l ne face semn cu batista. Haidem mai aproape! Strigara copiii în cor.

Mitică și Norica se rezeziră spre puntea pontonului, dar granicerul care făcea de santinelă, îi opri. În urma lor veniră și părinții cari zâmbind fericiți, își aduceau aminte par'că de alte timpuri, de mult, când erau și ei copii.

Lumea de pe vapor începuse să coboare. Unii chemau, cunoscuiți, alții, birjarii. Unchiul Nicu, un bătrân simpatic și vesel cobori și el. După ce sărută nepoții lui dragi, îmbrățișă pe sora și cumnatul lui.

— Unchiule, dă-mi servieta s'o țin eu! zise Mitică.

— Unchiule hai la trasură, să mergem mai repede acasă, căci odaia pregătită de mămica, te-așteaptă! zise fericită și Norica.

— Acușica, copiii mei! Stați puțin să văd ce-i cu bagajele!

— Nicule, zise d-l Munteanu, dă-mi hărțile! Am eu grijă de bagaje! Mergeți acasă!

— Titule, înainte de toate să scoți cușca cu pisoii!

— Ce, Unchiule! Ai adus și pisiciile?

— Da, Copii! Nu puteam să las pisoii mei, pe care i-am crescut de mici, între străini! Când mă gândeam că vor sta mereu la casa unde-au văzut întâia oară lumina soarelui și cine știe dacă, acei ce se vor muta în locul meu, le vor da mâncare, imi era milă!

Copiii erau nerăbdători să vadă pisoii unchiului, de aceea mergeau agale spre trăsură, uitându-se mereu înapoi, vrând par'că să-i

vadă chiar atunci.

— In câteva minute trăsura ajunsese acasă. După ce coboriră

toți din trăsură, unchiul se duse să se spele dar abia fu gata, când în fața casei opri o căruță plină cu bagaje și deasupra era cușca cu cei doi pisoi.

— Mitică, vino repede! Au venit bagajele unchiului! Zise Norica, care zărise căruța.

Din câteva sărituri, băiatul ajunsese la poartă. Căruțașul dadu cușca cu pisoi jos, iar copiii o luară în primire, ducând-o într'o cămăruță. Acolo, după ce le pregăti mâncare, le dete drumul. Când colo, ce să vadă? Un pisoi avea numai trei picioare, era șchiop! În timpul acesta veni și unchiul Nicu.

— Unchiule, de ce pisoiul ăsta are numai trei picioare?

— Ei, copii! Pisoiul, pe care-l vedeți are o poveste întregă! Dar acum, mergeți de vă spălați și să stăm la masă, căci mi-e o foame de lup!

(Urmare în numărul viitor)

Până atunci învățați, citiți revista și faceți cât mai multe abonamente!

La revedere copii dragi!
NENEA NICU

MEIDANCHIOI

Așezat între dealuri, călătorul străin nici nu bănuiește că odată ajuns în creasta lor, i se va înfățișa înaintea-i satul Meidan-kioi! Nuștiu ce o fi gândit moșul acela, Luca Bănaga, acum vreo 150 de ani, când a poposit în meidanul acesta, venind cu turma lui din Basarabia și ceilalți ciobani veniți din Transilvania. Poziție de sat nu prea este, dar se vede că le-a plăcut locul acesta, care era înconjurat din toate părțile cu dealuri împădurite. Aveau dar unde-și paște vitele lor, aveau unde și le adăpa, căci prin mijlocul satului șopotește un pârâu frumos, dealungul căruia sunt numai izvoare. Pe cel mai mare oamenii l-au îngrijit făcând o cișmea. Aici veneu și căprioare să se adape, spun bătrânii. Era locul pustiu pe aici și întemeitorilor satului le-a plăcut acest lucru: nu-i supărau nimeni. Așa că moș Bănaga și apoi ceilalți ciobani, mulți transilvăneni și-au clădit bordeie și apoi căsuțe punând temelii satului care și-a luat numele de meidan-kioi, pe turcește sat pustiu. Atrăși de lemnul pădurilor, au mai venit apoi Turcii care făceau mangan. N'a mai rămas nici urmă de ei pe aici, decât numele satului.

Încetul cu încetul satul nostru se mărea. Oamenii nu aveau a se plânge de nimic. Aveau vite multe care le dă-

deau hrană și îmbrăcăminte, aveau lemne din belșug, se ocupau și cu plugăria arând cât le trebuiau lor cu pluguri de lemn trase de câte 6 boi. Pentru că erau creștini le trebuiau o bisericuță pe care au făcu-o cam la 32 de ani după întemeierea satului cu pereții de nuele lipite. Mult ne mirăm noi acum când vedem că oamenii s'au folosit de cue făcute de ferar. Se vede că erau tare scumpe pe atunci cele de fabrică, de au avut ei atâta răbdare să facă atâtea cue la ferar câte au trebuit la bisericuță. Acum e gata să se dărâme. Avem alta nouă începută din 1904 și cu ajutorul lui Dumnezeu se va termina curând. În sat mai avem primăria și o școală făcută în 1899, ambele așezate la șoseaua ce duce spre Niculițel. Pe șosea cât ține gardul școlii și al primăriei sunt plantați tei, care umbresc frumos șoseaua, iar când înfloresc te îmbată cu mirosul florilor. În grădina școlii, vara este o frumusețe. Sunt pomi de tot felul, multe țevi și tot felul de legume și zarzavaturi. Acum satul nostru s'a mărit. Are aproape 400 familii. S'a mai schimbat și felul lor de traiu, căci s'a împuținat pământul, iar libertate la lemnul din pădure nu mai este. Oamenii se ocupă acum cu plugăria cu tăiatul pădurilor la stat, cu creșterea vitelor, cu albinăritul și cultivatul viței de vie. Astfel este satul meu, cuibul unde m'am născut și care-mi este atât de drag.

JARPALAU GHERGHINA
cl. IV primară-Meldanchioi

INVĂȚATUL ȘI BARCAGIUL

Un învățat vru să treacă Dunărea. Pe la mijlocul Dunării, învățatul îl întreabă pe barcagiu:

— „Știi să vorbești franțuzește?”

— „Nu știu“, zise barcagiul.

— „Ți s'a dus jumătate din viață.“ Cum mergeau ei așa, barca începu să se umple cu apă. Barcagiul îl întreabă atunci, pe învățat:

— „Știi să înoți?”

— „Nu știu“, zise învățatul.

— „Ți s'a dus toată viața ta.“

PAVEL P. DUMITRU
cl. IV-a—Beștepe

Copiii silitori, trimit spre publicare compuneri frumoase, jocuri și poezioare!

O întâmplare din viața mea

Era un soare arzător în acea zi, de credeai că se aprinde pământul. Eu nu-mi mai găseam astâmboărul acasă. M'am hotărât în cele din urmă să plec încă cu câțiva băeți la ghiolul din marginea satului, ca să ne mai răcorim puțin. Zis și făcut. Ne-am adunat o ceată și am pornit. Până la ghiol trebuia să trecem pe lângă casa lui C-tin Bărzoiu și tot odată pe lângă prisadul lui plin de fructe.

De multe ori ne ademenise acest pom dar în acea zi, poate că și din cauză căldurei, mai mult ca oricând. Toți eram în același gând, ca să ne năpustim asupra pomului cu ce-om nimeri. Eu am făcut începutul și zvâr!...cu pălăria în pom.

Dar moment nefericit a fost acela, căci în loc să ochesc în pom am nimerit drept în capul mătușii Ileana care săpa în grădină. Atunci am rupt-o la fugă în țipetele mătușii Ileana. De rusine nici nu m'am mai dus să-mi iau palăria și acasă am spus că am scăpat-o în fântăna lui Kiricuță, când scoteam apă.

Această aventură mi-a fost o bună lecție pentru viitor.

MITAN COSTACHE
cl. III-a liceu

CASA NOASTRĂ

Intr'o seară pe când ședeam la gura sobei, am rugat pe bunica să-mi povestească ceva despre casa noastră. Bunica începu:

— Acum câteva zeci de ani în urmă, locul acesta pe care se află azi casa voastră, era gol. Bunica-tu l-a cumpărat și a zidit pe el casa pe care o vedeți voi astăzi. E micuță precum se arată, dar în ea au crescut copiii mei și în ea îmi cresc și nepoții. Asupra casei aceștia au trecut ierni grele, cu vânturi reci, furtuni mari vara, dar ea nu s'a clintit. Războiul cel mare din 1916 și ocupația dușmana nu au dărâmat-o.

Bunica stătu din povestit. Nu mai spusese nici un cuvânt și un oftat adânc îi scăpă.

Am priceput că dacă nu i s'a dărâmat casa de năvala dușmană, în schimb ea a pierdut pe cel mai drag pe lume, pe bunicul.

În sobă jeraticul se trecea prefăcut în cenușă.

— Și viața noastră nu-i mai lungă decât licărirea unei flăcări.

Toți ne vom preface în cenușă și în țărână, rupse Bunica într'un târziu tăcerea grea, ce se lăsase peste inimele noastre.

BUGA SYLVIA
cl. V șc. Nr. 4 fete Tulcea

CUM S'A INTEMEIAT

SATUL NOSTRU.

Cu vreo sută de ani urmă, a fost un război între Ruși și Turci. În războiul acesta, mulți creștini din Turcia au dat ajutor Rușilor.

Când s'a încheiat pacea la Adrianopole și când au pornit Rușii spre țara lor, au pornit și acești creștini cu ei și s'au așezat în Basarabia; dintre acești creștini sunt locuitorii satului nostru.

Ei au plecat din satul Aspru de lângă Varna, s'au așezat în Basarabia, au stat un an și dacă i-a ertat sultanul turcesc, într'o toamnă au pornit îndărăt spre Aspru. Când au ajuns unde-i astăzi satul nostru, o femeie din grupul lor, a născut doi copilași. Ei au fost nevoiți să-și caute un adăpost. Văzând în apropiere niște bordeie părăsite, au intrat în ele. Aceste bordeie fuseseră ale lui Ali Bei. Drumetii noștri, văzând că îi apucă iarna pe drum, au rămas pe loc. Bordeile fiind în mijlocul unei păduri mari, cu copaci înalți și drepti, ei au început să care lemne la fabricile de *caice* din Tulcea și Isaccea. Au mai semănat toamna grâu, iar primăvara orz, și dacă s'a întâmplat să fie un an bun, au făcut și în celălalt an la fel, și așa s'au încurcat și au rămas pe loc, și au format sat nou care, după numele lui Alli Bei, s'a numit Alibichioi (*pe turcește —satul lui Alli Bei*). Acest sat, când Regele Ferdinand I s'a încoronat la Alba-Iulia, a fost botezat din nou, Regele Ferdinand I.

BONJUG N. EMIL
clasa IV-a primară

O PLIMBARE CU BARCA PE DUNĂRE

În orașul nostru, una din distracțiile pe care le avem vara, e plimbarea cu barca pe Dunăre.

— N'am să uit niciodată, ce frică îmi eră când m'am urcat pentru prima oară în barcă.

Țipam și nu voiam de loc să mă urc.

Taticu îmi spunea să n'am frică și eu mă țineam strâns de el. Când a pornit barca, de frică nu mai vedeam nimic. După puțin m'am obișnuit și am început să mă uit în jurul meu. Eram înconjurați numai de apă și orașelul nostru se vedea cum ramâne tot mai în urmă, departe.....pe dealuri.

Era pe seară și barca plutea ușor, mănătă de plescăitul ramelor cu care vâslea barcagiul.

În spre apus, soarele se ducea spre odihnă și razele lui se oglindeau în luciul apei parând că lasă în urmă o mare de foc.

În depărtare se auzea muzica din grădina publică. Fără să-mi dau seama am început și eu să cânt „Bancarola” pe care o învățasem la școala. Întorc capul și văd un vapor mare ce trecea spre Galați, lăsând în urma lui valuri mari și spumoase. Când s'a depărtat, barca iar a început să se logene ușor. Ne-am plimbat până târziu și când s'au aprins luminile, în apă se oglindeau frumos pe malul Dunărei toate becurile aprinse.

De atunci nu mi-a mai fost frică și am repetat de multe ori aceste plimbări plăcute.

DUMITRESCU AURORA
cl. IV primară No. 1

Am trimis colegilor câte un formular de declarație, prin care îi rugam să consimtă a li se reține câte 4 lei lunar din salariu, prin ștate, pentru fiecare exemplar abonat la clasa respectivă.

Ținem să precizăm că n'am înțeles să se plătească un nou bir, ci să ni se ușureze numai, posibilitățile de încasare a abonamentelor.

În fie care lună la primirea revistei, fiecare coleg adună de la elevi costul numerelor primite pentru a-și completa reținerea făcută.

Abonamentele se trimit pe adresa Ad-ției !

PRIMĂVARA

S'a topit zăpada! Apa se scurge în șiroaie mari, ducând în valurile ei plăcerile jocurilor de iarnă.

Soarele e mai puternic și cu ochiul lui de foc urmărește toate colțurile ascunse, unde zăpada încearcă să se furișeze.

— „Să mergem la grădină Cela“ îmi spuse într'una din zile sora mea mai mică și plecăm amândouă voioase. Pretutindeni lume, dar mai mult pe malul Dunării, privind și discutând:

— „Oare când vine vaporul“?

— „S'o fi desghețat Dunărea peste tot“?

— „Uite ce bucată mare de gheață“?

Pentru oamenii mari care fac afaceri (negustori, meseriași), Dunărea este un fel de măsură a primăverii. Când s'au scurs toate sloiurile, primăvara este sosită. Aceasta am aflat-o din discuțiile pe care le-am auzit între tatăl meu și clienții dela prăvălie.

Pentru noi copiii, Primavara este anotimpul cel mai plăcut, pentrucă aduce soare mult, jocuri afară, căldură, ghiocci și mai cu seamă, hăinuțe noi de Paști.

LAZAROVICI CELA

cl. IV prim. No. 4 fete

Copiii, citiți și răspândiți revista! Este a voastră a copiilor Dobrogeni.

MARTIE

A fugit din lume, Faur
Trist și necăjit...
Cu săgețile-i de aur,
Martie l-a gonit.

* *

Albi plutesc și roșii norii
Peste munți și chei,
Par'că sufletu'aurorii
A rămas în ei.

Gârlele'și'ncep fanfara
Și pornind șiroiu,
Strigă'n lume: „Primăvara
A sosit la Noi.”

* *

Ah, ce dulce e povara
Mugurilor noi!
Primăvara, primăvara
A sosit la noi.

P. CERNA

Revistei „Copilul Dobrogean“

Te-aștept la 'nceput de lună
Ca pe-o mamă ca să vii,
Căci ești o revistă bună
Pentru oameni și copii

FOCȘA MIRCEA cl. VI pr.
Pecineaga

Consecventă cu scopul ce și-a fixat — de a răscoli sufletele copiilor, provocând interes, atențiune și emulație, revista noastră a organizat pentru cursul lunii Maiu un concurs cu elevii școalelor din oraș și județ. Se va premia cu aceasta ocazie cea mai frumoasă compoziție narativă, cel mai bun cititor și cel mai reușit desen din imaginație. Vor concura elevii trimiși de colegi, câte 4 de fiecare clasă, iar aprecierile lucrărilor vor fi făcute de un juriu format tot din colegi. Data exactă a concursului se va publica în N-rul viitor al revistei.

Copii: Întrebați pe d-nii învățători când nu înțelegeți cuvinte necunoscute de voi!

HAZ ȘI GLUMĂ !

Solomon și Hoțul de găște !

Un om veni într'o zi să se plângă lui Solomon :
— „Profet al lui D-zeu, zise el, am vecini care îmi fură găștele și nu pot descoperi pe vinovat“.

Solomon chemă pe credincioși să se roage la templu (biserica) și le spuse o predică. Apoi zise :

„Unul din voi a furat găștele vecinului său și a intrat în templu cu un fulg pe cap“.

Vinovatul își frecă îndată capul cu mâna, iar Solomon zise :

— „Puneți mâna pe omul acesta, el e vinovatul.“

G. Ganea

AȘTEAPTĂ RĂSPUNSUL !

— „Ce stai loane lângă cutie de scrisori ?

— „Am pus o scrisoare și aștept răspunsul !

PRIETENUL SUPĂRAT

— „Ce Mitule, te crezi grozav ? Ce ești tu, sunt și eu, măgarule !

PRECAUȚIE (Prevedere)

— „Ionel mergi la circ ? E foarte frumos.

— „Nu merg ! Ci-că este un cal care se oprește în fața proștilor.

GHICITOARE

Am o vacă ! Toată lumea o mulge și laptele nu se termină.

Ce trece prin geam și nu-l sparge ?

EDUARD B.
cl. II

FRAGMENTE CULESE DIN SCRISORILE PRIMITE DELA CITITORII NOȘTRI

Am luat primele două numere din „Revista Copilului Dobrogean“ pe care citindu-le mi-au plăcut foarte mult. Am expediat din economiile mele prin mandat poștal lei 80, un abonament de sprijin pentru aceasta frumoasă revistă.

Urez succes și viață lungă revistei noastre etc.

cu toată stima
STOIANOVICI ALEXANDRU
ci. IV primăria Jurilofca

Am citit două numere din „R. C. D.“ cu multă plăcere. De oarece am dori să citim mereu poveștile din ea vă rugăm să ne soțotiți abonați și să ne trimiteți revista.

Costul abonamentului: vi-l trimetem prin mandat poștal :

Elevii cl. V pr. Mahmudia

Revista Copilului Dobrogean prezentând un viu interes pentru elevii noștri, vă rog a mă trece printre abonații ei.

ȘT. DIACU
Învățător

Eri primind cele două numere din „R. C. D.“ am citit școlariilor mei câteva bucăți din ele. ceace a umplut de adevărată bucurie sufletelor lor, dornice de asemenea lecturi scrise pentru ei.

Rezultatul a fost că astăzi în urma înțelegerii lor cu părinții, s'au înscris pentru abonament 11 elevi (din 50 câți am); ceilalți sunt foarte săraci.

ION D. IOAN
Învățător

Apelul lansat de către comitetul de conducere al revistei „C. D.“ a impresionat mult atât corpul didactic dela școala noastră cât și școlarii din clasele ce conducem.

Citind cele două numere apărute am hotărât în înțelegere cu elevii să abonăm pe cei 10 notați pe verso, împreună cu subsemnatul.

I. ZAHITEANU
Învățător

POȘTA

REDACTIEI

"Mircea" - Pecineaga — Scrii compuneri frumoase. Când ne mai trimiți ia seama la ortografie! Cum se cite "luandu-și" „v'am găsit" „n'au" s.a.? Mai trimite!

Mitan Costoche — preferăm jocuri mai ușoare

Aristide Popadopol — Și gluma și ghicitorile sunt cunoscute. Trimite altceva!

M. Sebastian: Cl. II-a liceu. Sunt cunoscute. Când mai trimiți serie mai curat. Nu te grăbi!

Petruș Virg.: Cl. III pr. Ghicitorile tale sunt frumoase, dar prea cunoscute.

Traian Garabet — Foarte frumoasă compoziție. Avem prea multe amintiri însă.

Beno Spigler cl. III pr. și *Oniță Aurel*, cl. II liceu: Vedeți răspunsul nostru pentru Petruș V.

Bercu I. cl. II: Trimite altceva și scrie mai curat.

Lăpușneanu Gheorghe cl. III. Beștepe și *Lică Popovici-Medan-chioi*. Am primit abonamentele de sprijin și vă mulțumim. Cu astfel de prieteni „Copilul Dobrogean" nu se teme că va pieri.

Peniu B. Toma cl. V. Lunca — Compunerea o vom publica! Jocu! e cunoscut. Caută altele!

Dendrinu Sp. Spiridon cl. II lic. Poezia primită târziu. În numărul viitor va apare!

Milică: vor apare în numărul viitor.

N. B. mulțumim pentru încurajări. Trimiteți și vom vedea.

I. D. I. Propunerea D-v este în funcție de concursul ce vom avea din partea colegilor, în ajutorul cărora încercăm a veni, publicând această revistă.

Deocamdată nu se poate face mai mult.

Elevii clasei V. Mahmudia. Așteptăm! Nenea Nicu vă va povesti mereu dacă vă place.

Scoala de fete Sulina: Pentru băeți s'a trimis D-lui Modiga.

Au deslegat jocurile din No. 2, următorii elevi:

Toate jocurile: eleva - Cotoc Elena cl. IV primară

Toate, afară de ghicitorile 2 și 4 Mitan C. cl. III lic.

Toate, afară de ghicitori: Bogaciev Maria, Constantinescu Georgeta, Cazacu Maria, Dumitriu Eugenia, Lazarovici Cela, Naum Jana și Mustața Nicolina toate din cl. IV pr.

Puntea minunată și jocurile No. 4 și 5 = Alexandru Maria, Atanasof Renée, Airdim Z, Berbec G.; Cuzugioglu Paraschiva, Chintridis C.; Coatu G.; Economu G.; Economu Năstase, Garabet D.; Grümberg Rubin, Gavriloș Vasile, Marcof Augustina, Mihailopol Nicu, Neamțu Petru, Papadopol G.; Trofim Victor, Tsachiris Achil și Ziblianov Sofia, toți din cl. IV pr. Hâncu Iancu cl. I lic.

Puntea minunată și jocul No. 5 Psima Maria.

Puntea minunată = Bodurighian E. cl. II, Dobre G. Ilie cl. V. Lunca și Vasilev Anastasia.